

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/129/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117012673
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3117012673.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci proti obžalovanému H. O., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom J. XXX, okres A., t. č. na slobode, pre pokus trestného činu zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 14 odsek 1 k § 326 odsek 1 písm. a), odsek 3 písm. a) Tr. zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 08. októbra 2020 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 30. mája 2019 pod sp. zn. 3T/168/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie obžalovaného H. O. z a m i e t a ,
pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 30. mája 2019 pod sp. zn. 3T/168/2017 bol obžalovaný H. O., nar. XX.XX.XXXX uznaný za vinného zo spáchania pokusu trestného činu zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písm. a), odsek 3 písm. a) Tr. zákona (skutok pod bodom 1) a súčasne aj zo spáchania trestného činu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písm. a) s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona (skutok pod bodom 2) na tom skutkovom základe, že

ako príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže zaradený vo funkcii referenta režimu úseku režimovej činnosti oddelenia výkonu trestu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava dňa 03.10.2016 o približne 09.41 hod. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby A. na H. námestí číslo X v A., počas toho ako poškodeného F. D. odvádzal z vychádzkového dvorca do cely, na chodbe I. sektoru bloku A pri výťahu, po tom čo sa poškodený dostal do stavu bezvedomia v dôsledku použitia hmatov, chvatov, úderov a kopou v zmysle § 31 odsek 1 Zákona číslo 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov,

1. napriek tomu, že už bola zaistená bezpečnosť obžalovaného a druhého príslušníka zboru, proti útokom zo strany poškodeného, a bezprostredne zo strany poškodeného teda nehrozil žiaden útok, alebo nebezpečenstvo, v rozpore so svojimi oprávneniami v zmysle § 6 odsek 1 a § 33 ods. 1 písm. a) zákona číslo 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov opakovane bezvládne ležiaceho poškodeného, nohou kopal stredne veľkou až veľkou silou, do oblastí hlavy, čím mu mohol spôsobiť poškodenie mozgu, pričom mu spôsobil mnohopočetné odreniny temporoparietálne vpravo a zhoršenie už vzniknutého otrasu mozgu III. stupňa,

2. následne po použití donucovacích prostriedkov, potom ako obžalovaný zistil, že poškodený je v bezvedomí, v rozpore so svojou dôležitou povinnosťou vyplývajúcou mu z ustanovenia § 44 odsek 1 zákona číslo 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov, neposkytol poškodenému prvú pomoc v súlade s požiadavkou lege artis, napriek tomu, že na jej poskytovanie bol vyškolený svojím zamestnávateľom, pretože poškodenému, ktorému zapadol po obrátení na chrbát

jazyk nespriechodnil dýchacie cesty zaklonením hlavy tak, aby sa koreň jazyka oddialil, v
čoho dôsledku došlo u poškodeného k asfyxii, ktorá viedla k bdelej kóme z ktorej sa poškodený doposiaľ
neprebral, pričom ide o nezvratný stav s následkom trvalého poškodenia funkcie mozgu jej šedej hmoty.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný H. O. odsúdený podľa § 326 odsek 3 Tr.
zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j) Tr. zákona a za použitia §§ 38 odsek 2, odsek 3 a odsek 8, 41
odsek 2 Tr. zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého bol
podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom
stráženia. Podľa § 61 odsek 2 (správne aj navyše podľa odseku 1 citovaného ustanovenia) Tr.
zákona okresný súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti, spočívajúcom v zákaze výkonu funkcie
príslušníka v ozbrojenom bezpečnostnom zbere a ozbrojených síl na 2 (dva) roky.

V adhéznom konaní, t. j. v konaní o náhrade škody okresný súd rozhodol tak, že podľa § 288 odsek 1
Tr. poriadku poškodeného F. D., nar. XX.XX.XXXX, zastúpeného opatrovníčkou V. D., nar. XX.XX.XXXX
s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie iba obžalovaný, a to proti všetkým
výrokom, t. j. o vine, treste i náhrade škody. Odvolanie odôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu
nasledovne:

„Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne, odbor kriminálnej polície, 1. oddelenie
vyšetrovania Trenčín („vyšetrovateľ PZ“) v trestnej veci ČVS: ORP-880/1-VYS-TN-2016 mi podľa §
206 odsek 1 Trestného poriadku uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 12.06.2017 („uznesenie o
vznesení obvinenia“) vzniesol obvinenie pre zločin zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa §
326 odsek 1 písm. a), odsek 3 písm. a) Tr. zákona na skutkovom základe uvedenom v uznesení o
vznesení obvinenia. Vyšetrovateľ PZ v odôvodnení uznesenia o vznesení obvinenia
uvádza, že v procesnom postavení svedka boli vypočuté viaceré osoby a to najmä H. O. a H. M., ktorých
výpovede následne používa na odôvodnenie Uznesenia o vznesení obvinenia, aj napriek skutočnosti,
že tieto možno považovať za nezákonným spôsobom získané, nakoľko v čase ich vyhotovenia nebol ani
jeden z vyššie uvedených svedkov oslobodený od povinnosti mlčanlivosti príslušníkov Zboru väzenskej
a justičnej stráže Slovenskej republiky („ZVJS“). K oslobodeniu od povinnosti zachovávať mlčanlivosť
došlo zo strany Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky („Ministerstvo“ alebo „MS SR“) až dňa
10.01.2017 („oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti“), ktoré bolo doručené Okresnému riaditeľstvu
PZ v Trenčíne dňa 13.01.2017. Mám za to, že vyšetrovateľ PZ mal mať vedomosť o nezákonnosti
týchto dôkazov, ako aj o potrebe ich opakovania resp. ich zadovážaní nanovo, po
oslobodení od povinnosti mlčanlivosti. Toto moje tvrdenie podporuje aj skutočnosť, že vyšetrovateľovi PZ
dozorujúci prokurátor („dozorujúci prokurátor“) Okresnej prokuratúry v Trenčíne („okresná prokuratúra“)
adresoval pokyn zo dňa 18.11.2016 („pokyn dozorujúceho prokurátora“) v ktorého
prvom bode sa uvádza nasledovne: „Požiadať ministerku spravodlivosti o
oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti príslušníkov ZVJS, ktorý by mohli vystupovať v
procesnom postavení svedkov v predmetnom trestnom konaní.“ Následne boli zbavení mlčanlivosti,
avšak ja som bol opätovne vypočutý ako obvinený a svedok H. M. využil svoje právo nevypovedať.
V súvislosti s týmito nezákonným spôsobom získanými dôkazmi poznamenávam, že viaceré znalecké
posudky, ako aj samotná obžaloba Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 20.12.2017 („obžaloba“) sa
čiastočne opiera o tieto nezákonným spôsobom získané dôkazy. Som toho názoru, že bolo porušené
moje právo na spravodlivý a najmä zákonný proces, ktoré je garantované Trestným poriadkom
ako aj samotnou Ústavou Slovenskej republiky. Ďalším dôkazom prezentovaným vyšetrovateľom PZ,
o ktorý sa opiera odôvodnenie uznesenia o vznesení obvinenia, obžaloba ako aj rozsudok je znalecký
posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia zo dňa 17.04.2017 vypracovaný H.. E.
F. („znalecký posudok“). V znaleckom posudku je uvedené, že znalecký posudok je vypracovaný na
základe cit.: „všetkých dostupných listinných záznamov, lekárskeho správ, vyšetrenia paraklinického,
CT, MR ako aj odborné vyšetrenia, výpovede svedkov, ako i videozáznamu z incidentu“. Na základe
týchto skutočností je možné považovať aj tento znalecký posudok za nezákonný a to najmä, no nie len v
časti, znalec uvádza výpovede svedkov, ktorí neboli zbavení mlčanlivosti a na ktoré sa nemalo prihliadať,
pretože boli získané nezákonným spôsobom, teda nemali byť podkladom pri znaleckom skúmaní. Na
podporu týchto mojich tvrdení uvádzam, že aj žiadosť o vypracovanie dodatočných otázok k znaleckému

posudku z 21.02.2017, v ktorej vyšetrovateľ PZ dáva za úlohu znalcovi vypracovať pôvodné zadanie ako aj nové zadanie v dvoch verziách a to:

(i) „kde bude brať do úvahy všetky doposiaľ zistené skutočnosti a dôkazy, ktoré sú súčasťou spisového materiálu (kde v posudku žiadam aj konkrétne vypísať všetky dôkazy a listinné materiály, z ktorých vychádzal)

(ii) kde pri zodpovedaní otázok nebude brať do úvahy všetky doposiaľ vykonané výpovede svedkov H. O. a H. M..“

Táto žiadosť bola vypracovaná na základe pokynu dozorujúceho prokurátora Okresnej prokuratúry zo dňa 28.02.2017. Vyššie uvedené skutočnosti zámerne uvádzam chronologicky, nakoľko mám zato, že samotný dozorujúci prokurátor Okresnej prokuratúry si bol vedomý týchto závažných pochybení v rámci prípravného konania a svojím konaním sa snažil odstrániť tieto pochybenia aj napriek tomu, že toto bez opakovania týchto nezákonných úkonov nie je možné. Ďalším dôkazným prostriedkom, o ktorý sa opiera odôvodnenie uznesenia o vznesení obvinenia, samotná obžaloba, ako aj rozsudok je kamerový záznam, na ktorom však nie je vidieť priebeh samotného skutku. Z predmetného kamerového záznamu možno iba fabulovať priebeh skutku, ktorý mi je kladený za vinu. Taktiež nie je možné na jeho základe potvrdiť alebo vyvrátiť svedectvá účastníkov tohto incidentu ani intenzitu či rozsah použitia donucovacích prostriedkov. V súvislosti s týmto kamerovým záznamom dávam do pozornosti odpoveď dozorujúceho prokurátora Okresnej prokuratúry na podnet od V. D. zo dňa XX.XX.XXXX, kde na jeho druhej strane samotný dozorujúci prokurátor Okresnej prokuratúry uvádza cit.: „Taktiež ani po vzhľadnutí kamerového záznamu z predmetného incidentu nevyvstali také skutočnosti, pre ktoré by mohlo byť vznesené obvinenie. Predmetný kamerový záznam zachytáva incident len čiastočne a nemožno z neho vyvodiť dostatočne odôvodnený záver, že skutok spáchala konkrétna osoba.“ Je priam zarážajúce, že dozorujúci prokurátor i napriek vyššie uvedenému uvádza tento dôkaz v odôvodnení Obžaloby, aj napriek skutočnosti, že veľmi jednoznačne uvádza v predmetnom vyjadrení, že z kamerového záznamu nemožno vyvodiť dostatočne odôvodnený záver, že skutok spáchala konkrétna osoba. Ďalším dôkazným prostriedkom, o ktorý sa opiera uznesenie o vznesení obvinenia, obžaloba ako aj rozsudok je znalecký posudok KEÚ PZ Košice, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, sp. zn. ČES:PPZ-KEU-KE-EXP2016/3329 zo dňa 18.04.2017 („znalecký posudok KEÚ“), ktorého záverom je, že na topánkach, ktoré mal v tom čase mať svedok H. O. obuté, sa nachádzalo stopové množstvo krvi, ktorého analýza DNA sa zhoduje z profilom DNA poškodeného F. D.. Moje topánky však boli zaistené až 22 dní po samotnom skutku, pričom nie je preukázané žiadnym relevantným dôkazom (ani kamerovým systémom), akým spôsobom a kedy sa na predmetnú topánku táto krv dostala. Tu chcem poznamenať, že ohliadka miesta činu bola vykonaná dodatočne a neboli z nej zistené žiadne relevantné skutočnosti. Z vyššie uvedeného možno jednoznačne konštatovať, že dozorujúci prokurátor pri vypracovaní obžaloby, ako aj súd pri rozhodovaní o mojej vine sa opierali o nezákonne získané dôkazy. Toto závažné porušenie zákona malo byť odstránené už v rámci prípravného konania. Mám zato, že tieto nezákonné dôkazy neboli odstránené ani súdom počas hlavného pojednávania. Konštatujem, že súd vo svojom rozsudku a to v skutkovej vete, uvádza skutočnosti, ktoré nie sú uvedené v skutkovej vete obžaloby, ale sú takmer doslovne opísané zo záverov znaleckého posudku znalca H.. E. F.. Mám za to, že na tento znalecký posudok nemožno prihliadať a namietame jeho použitie v akejkoľvek forme nakoľko, okrem iného, vychádzal z výpovedí svedkov, ktorí neboli zbavení mlčanlivosti. Opätovne konštatujem a zdôrazňujem, že súd v rozsudku uvádza dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom. Súd v rozsudku vôbec neprihliada na jediné priame dôkazy a to na moju výpoveď a výpoveď svedka H. M.. Uvádzam to preto, lebo sme boli jedinými priamymi účastníkmi incidentu z 03.10.2016. Súd dokonca na jednom z hlavných pojednávaní prikročil k odstráneniu rozporov v nezákonných výsluchoch svedkov, ktoré boli vykonané pred oslobodením od povinnosti mlčanlivosti. Avšak na upozornenie môjho obhajcu, ktorý podal súdu námietku, že súd nemôže pristúpiť k odstraňovaniu týchto rozporov, nakoľko boli získané nezákonne, súd upustil od tohto dokazovania. Ďalej konštatujem, že súd sa v rozsudku opiera najmä o kamerový záznam, na ktorom je údajne vidieť zreteľne tento incident a to aj napriek skutočnosti, že tomu tak nie je, o čom svedčí viacero vyjadrení, ako aj samotný kamerový záznam. V rozsudku sa opakovane uvádza (popisuje) mechanizmus, ktorým došlo k zraneniam poškodeného, čo nebolo doposiaľ jednoznačne preukázané. Tieto závery vyvodzuje iba zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom H.. E. F., ktorého časti sú doslova opísané v odôvodnení rozsudku. Súd sa vôbec nezaoberal zákonnosťou tohto dôkazu. V súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami možno jednoznačne konštatovať, že súd ako aj dozorujúci

prokurátor opierajú svoje tvrdenia najmä o skutočnosti, ktoré majú byť zrejmé zo záznamu z kamerového systému umiestneného v ústave v okolí miesta incidentu. Dej pred samotným incidentom bol vyhodnotený tak, že poškodený F. D. pôsobil pokojne, na zázname nie je vidno žiadne jeho agresívne prejavy a ani prudké pohyby. Po vstupe do priestorov sektoru 1. som mal poškodeného F. D. bez zjavného dôvodu odtláčať rukou za pohybu celého tela naspäť do priestoru, z ktorého vychádzal a ktorý nie je v dosahu kamier. Dôvody pokynu na zotrvanie v tomto priestore nie sú zrejmé. Z uvedeného je zrejmé, že vôbec neboli opísané skutočnosti, ktoré je na kamerovom zázname vidieť po vtlačení poškodeného do priestoru, v ktorom nie je umiestnená kamera. Táto tam bola umiestnená až dodatočne a to po incidente. Takýmto postupom orgánu činného v trestnom konaní došlo v ďalšom jeho konaní, ako aj konaní pred súdom k „nesprávnemu alebo mylnému úsudku“. Orgány činné v trestnom konaní ako aj samotný súd opreli svoje rozhodnutia aj o tie skutočnosti, ktoré v tomto prepise nie sú opísané, a to o skutočnosť, že je vidno dvakrát moju nohu, pričom z tohto pohybu bolo vyvedené, že by mohlo ísť o kopy do poškodeného na podlahe. Takéto skutočnosti však zo spisového materiálu nevyplývajú a nepodopiera ich ani jeden priamy či nepriamy dôkaz.

Mám zato, že v uvedenej trestnej veci nebol náležite zistený skutkový stav v súlade s ustanovením § 2 odsek 2 a odsek 10 Tr. poriadku, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

S poukazom na vyššie uvedené mám za to, že z doposiaľ vykonaného dokazovania nebola moja vina jednoznačne preukázaná. Naopak, doteraz vykonané dokazovanie neposkytuje dostatočné množstvo spoľahlivých podkladov pre vyvedenie trestnoprávnej zodpovednosti. Preto som toho názoru, že konajúci súd by mal s prihliadnutím na rozporuplné výsledky dokazovania uplatniť zásadu in „dubio pro reo“ v zmysle, ktorej by mal odvolací súd spod obžaloby oslobodiť, nakoľko platí, že nedokázaná vina je vo svojej podstate dokázanou nevinou. Týmto si dovoľujem požiadať odvolací súd, aby odvolací súd o podanom odvolaní rozhodol nasledovne:

„Odvolací súd mení rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 30.05.2019, sp. zn.: 3T/168/2017 tak, že obžalovaný H. O., narodený XX.XX.XXXX v A., trvale bytom XXX J. XXX sa podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín, č. k. 2 Pv 703/16/3309-117 zo dňa 20.12.2017.“ alternatívne: „Odvolací súd zrušuje rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 30.05.2019, sp. zn. 3T/168/2017 a vec vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.“

K písomnému odôvodneniu odvolania obžalovaného sa prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín vyjadril nasledovne:

„Obžalovaný v odôvodnení odvolania argumentoval tým, že sa prvostupňový súd pri rozhodovaní o jeho vine opieral o nezákonne získané dôkazy, vykonané pred vznesením obvinenia a to o výsluch obžalovaného, výsluch svedka H. M. a znalecký posudok, ktorý z uvedených výsluchov podľa tvrdenia obžalovaného vychádzal. Ďalej súd podľa názoru obžalovaného v rozsudku vôbec neprihliadol na jediné priame dôkazy a to na výpoveď obžalovaného a výpoveď svedka H. M., ktorí boli jedinými priamymi účastníkmi incidentu z 03.10.2016. Súd v rozsudku opakovane uvádza (popisuje) mechanizmus, ktorým došlo k zraneniam poškodeného, čo nebolo doposiaľ jednoznačne preukázané. Tieto závery vyvodzujú iba zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom H.. E. F., ktorého časti sú doslova opísané v odôvodnení rozsudku. Súd sa vôbec nezaoberal zákonnosťou tohto dôkazu. Obžalovaný ďalej spochybňuje prítomnosť krvnej stopy poškodeného na jeho topánke. Obžalovaný má zato, že v uvedenej trestnej veci nebol náležite zistený skutkový stav v súlade s ustanovením § 2 odsek 2 a odsek 10 Tr. poriadku, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Z odôvodnenia odvolania vyplýva, že nezákonnosť výsluchov obžalovaného a svedka H. M. obžalovaný vidí v tom, že pred vznesením obvinenia neboli uvedené subjekty zbavené mlčanlivosti. Z tejto okolnosti následne obžalovaný vyvodzuje aj nezákonnosť forenzného posudku, ktorý podľa jeho názoru vychádza aj z uvedených výpovedí. Z uvedených dôvodov obžalovaný navrhuje, aby ho odvolací súd podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín, č. k. 2 Pv 703/16/3309-117 zo dňa 20.12.2017, alebo alternatívne, aby zrušil rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/168/2017 zo dňa 30.05.2019 a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. S uvedeným názorom obžalovaného sa nestotožňujeme. Senát Okresného súdu v Trenčíne vykonal na hlavných pojednávaniach dokazovanie výsluchom obžalovaného H. O., svedka H. M., E. F., C. D. a J. L., bol vypočutý znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, chirurgia H.. E. F., ktorý

vypracoval vo veci znalecký posudok č. 116/30 zo dňa 17.04.2017, podľa § 270 odsek 2 Tr. poriadku bol oboznámený technickými prostriedkami kamerový záznam z ÚVTOS Ilava a úradný záznam k tomuto kamerového záznamu zo dňa 21.11.2016, za súhlasu procesných strán podľa § 263 odsek 1 Tr. poriadku boli prečítané svedecké výpovede opatrovníčky poškodeného V. D., svedkov Y. O., V. Y., H.. E. Y., H.. C. L., E. L., J. F., J. F. a J. V.. Podľa § 268 odsek 2 Tr. poriadku za súhlasu prokurátora a obžalovaného bol oboznámený znalecký posudok KEÚ PZ Košice, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie sp. zn. ČES:PPZ-KEU-KE/EXP2016/3329 zo dňa 18.04.2017, znalecký posudok č. 79/2017 zo dňa 31.10.2017 vypracovaný znalcom z odboru psychológia, klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých J.. C. L. podľa § 269 Tr. poriadku boli oboznámené listinné dôkazy a to zápisnica o ohliadke miesta činu, lekárske správy, záznamy o použití donucovacích prostriedkov, výpis z ústrednej evidencie priestupkov, odpis registra trestov na obžalovaného, osobná karta z UVV a ÚVTOS Ilava na poškodeného F. D., správa ohľadnej oprávnenej osoby na zabezpečenie kamerových záznamov UVV a ÚVTOS Ilava zo dňa 28.02.2019. Z odôvodnenia prvostupňového rozsudku teda nepochybne vyplýva, že Okresný súd Trenčín pri ustálení skutkových záver vychádzal výlučne z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, teda nie je pravda, že svoje skutkové zistenia založil na dôkazoch vykonaných pred vznesením obvinenia. Z listinných dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní vyplýva, že poškodený v A. väznici vykonával trest odňatia slobody, pričom obžalovaný bol v inkriminovanom čase príslušníkom ZVJS, ktorý realizoval právomoci v rámci ústavu na výkon trestu A. a proti poškodenému použil donucovacie prostriedky. Z výpovede obžalovaného ako aj z výpovede svedka M. (druhého príslušníka ZVJS prítomného na mieste činu), ktorí boli s výnimkou poškodeného jedinými priamymi účastníkmi prejednávanej zločiny, vyplýva, že poškodený v určitom momente napadol obžalovaného, na čo sa obžalovaný začal brániť použitím hmatov, chvatov, úderov a kopov v zmysle § 31 odsek 1 Zákona číslo 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže. Zárok obžalovaného bol okrem iného vedený smerom do oblasti hlavy poškodeného. Následne obžalovaný spoločne s ďalším príslušníkom ZVJS M. poškodeného spacificovali, pričom všetci traja spadli na zem a poškodený zostal ležať v bezvedomí v dôsledku pádu na hlavu. V tomto momente zrejme zo strany obžalovaného možno uplatnenie fyzického násillia voči poškodenému právne posúdiť ako výkon jeho oprávnenia vyplývajúceho mu z ustanovenia § 31 odsek 1, § 33 odsek 1 písm. a) Zákona číslo 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej, teda môže ísť o okolnosť vylučujúcu protiprávnosť. Z obsahu vykonaných dôkazov však ďalej vyplýva, že obžalovaný napriek bezmocnosti poškodeného, spôsobenej jeho bezvedomím, poškodeného opakovane, niekoľko krát kopol do oblasti hlavy, pričom mu spôsobil určité zranenia. Hoci obžalovaný tvrdí, že poškodeného nijakým spôsobom po jeho spacificovaní nekopol a hoci jeho verziu má potvrdzovať aj svedok M., z obsahu vykonaných dôkazov najmä z kamerového záznamu a zo znaleckých posudkov a výpovede znalca vyplýva, že tieto tvrdenie nie sú pravdivé. Obžalovaný O. na hlavnom pojednávaní uviedol, že poškodeného udieral brachiálne do oblasti hlavy a svedok M. ho udieral lakťom do oblasti záhlavia. Z kamerového záznamu vyplýva, že pohyb obžalovaného vôbec nesvedčí na normálnu obyčajnú chôdzu, ale je zřejmé, že obžalovaný sa pripravuje na uskutočnenie kopu, ktorý následne realizuje. Zo znaleckého posudku KEU PZ Košice vyplýva, že bola preukázaná prítomnosť stopového množstva krvi, ktorej DNA profil je zhodný s DNA profilom poškodeného F. D. na pravej topánke obžalovaného obutej v čase spáchania skutku. Táto sa logicky mohla na obuv obžalovaného dostať iba uskutočnením kopu do hlavy poškodeného. Sám obžalovaný ani vo svojom odvolaní prítomnosť DNA poškodeného na svojej obuvi nevysvetľuje. Prítomnosť výtoky krvi na hlave poškodeného prítom vyplýva, aj z výpovede svedkov F. a D., ktorí sa dostavili na miesto činu bezprostredne po vzniku úrazu a ktorí uviedli, že na poškodenom videli len jedno povrchové zranenie s výtokom krvi a to na hlave. Z výpovede znalca na hlavnom pojednávaní vyplýva, že hoci bdelá kóma u poškodeného nebola spôsobená údermi, tak ako je to popísané v obžalobe, ale obrátením poškodeného na chrbát, v ktorého dôsledku došlo k zapadnutiu jazyka a zastaveniu prívodu vzduchu do mozgu, znalec bez akýchkoľvek pochybností popísal, že zranenia hlavy temporoparietálne vpravo boli spôsobené dodatočnými kopmi do hlavy poškodeného. Znalec uviedol, že tieto zranenia boli spôsobené kopaním, pričom tieto údery nemohli vzniknúť pri služobnom zákroku, tak ako ho popísal obžalovaný a svedok M.. Podľa záveru znalca otras mozgu III. stupňa vznikol pádom poškodeného, v ktorého dôsledku poškodený upadol do bezvedomia. Znalec bol jednoznačne presvedčený, že uvedené poranenia vpravo vzniklo, keď bol poškodený v bezvedomí. Podľa znalca poranenia v tejto časti hlavy boli spôsobené viacerými kopmi stredne veľkou až veľkou intenzitou, pričom týmito kopmi mu mohlo byť spôsobené zhoršenie otrasu mozgu III. stupňa. Z výpovede znalca na hlavnom pojednávaní vyplýva, že neodbornou manipuláciou obžalovaného s poškodeným, ktorý bol v bezvedomí, vo forme jeho prevrátenia na chrbát, došlo k zapadnutiu jeho jazyka a následne k asfyxii, ktorá viedla k bdelej kóme, z ktorej sa poškodený doposiaľ neprebral, pričom ide o nezvratný stav s následkom

trvalého poškodenia funkcie mozgu jej šedej hmoty. Z popisu poskytnutia prvej pomoci, tak bola popísaná vypočúvanými osobami vyplýva, že obžalovaný sa nepresvedčil, či poškodený nemá zapadnutý jazyk. Zo správy ÚVTOS Ilava vyplýva, že obžalovaný sa pred prejednáváním činom niekoľko krát zúčastnil odborného školenia, ktorého predmetom bolo okrem iného aj správne poskytovanie prvej pomoci. Zo záverov dokazovania je teda zrejmé, že obžalovaný kopal poškodeného do oblasti hlavy v čase, kedy bol poškodený preukázateľne v bezvedomí a nepredstavoval teda pre obžalovaného a ani pre iného príslušníka ZVJS žiadne nebezpečenstvo. Pričom z jeho strany útok bezprostredne nehrozil, útok ani netrval a podľa všetkých znakov, najmä z faktu, že ležal na zemi v bezvedomí nebolo možné vyvodiť, že útok bude pokračovať. Zo záverov dokazovania ďalej vyplýva, že obžalovaný neodbornou manipuláciou s poškodeným v čase jeho bezvedomia spôsobil zapadnutiu jazyka poškodeného v dôsledku a následne k asfyxii, ktorá viedla k jeho bdelej kóme. Z uvedených dôvodov považujem rozsudkom prvostupňového súdu za zákonný a vecne správny a preto navrhujem aby Krajský súd Trenčín v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné.“

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa konalo za splnenia všetkých procesných podmienok, prokurátor krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedol, že zotráva na svojom písomnom stanovisku podanom k písomnému odôvodneniu odvolania obžalovaného a navrhol jeho odvolanie ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Opatrovníčka poškodeného V. D. sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v rámci konečného návrhu nevyjadřila.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a aby sám obžalovaného podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku spod obžaloby prokurátora oslobodil.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že chce podotknúť, že sa necíti byť zodpovedným za neodborne poskytnutú pomoc poškodenému, o čom je aj dôkaz v trestnom spise, pretože do minúty bol na mieste prítomný ústavný lekár a i ďalšie osoby a poškodenému bola poskytovaná odborná lekárska pomoc a je presvedčený, že počas toho, ako on pomáhal poškodenému, jazyk zapadnutý nemal.

Podľa § 317 odseku 1 Tr. poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odseku 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odseku 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odseku 1 Tr. poriadku.

Krajský súd, ako odvolací súd preskúmal z podnetu podaného odvolania obžalovaného, ktoré bolo podané oprávnenou osobou a včas napadnutý rozsudok v intenciách § 317 odseku 1 Tr. poriadku pričom zistil, že vo vzťahu k rozhodovaniu o vine, v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci prvostupňový súd vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odseku 12 Tr. poriadku, a na základe toho dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením 168 odseku 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov prvostupňového okresného súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania obžalovaného. Obžalovaný aj napriek tomu, že poprel spáchanie žalovaného skutku v rozsahu tak, ako mu bol kladený za vinu, na svoju obhajobu nič podstatné neuviedol, keď pritom nepoprel svoju prítomnosť v inkriminovanom čase a na inkriminovanom mieste, pričom zo spáchania žalovaného skutku v celom rozsahu je usvedčovaný viacerými, aj keď v prevažnej väčšine nepriamymi dôkazmi, ktoré však na seba nadväzujú a vzájomne sa podporujú a vytvárajú logický reťazec dôkazov, ktoré bez relevantných rozumových pochybností obžalovaného usvedčujú. V prvom rade, aj so zreteľom na odvolacie námietky je potrebné zdôrazniť, že okresný súd rozhodnutie o vine obžalovaného oprel iba o také dôkazy na hlavnom pojednávaní, ktoré skutočne boli zabezpečené a vykonané zákonným

spôsobom, aj napriek odvolacím námietkam obžalovaného, ktoré však nebolo možné v tomto smere akceptovať, pričom na ďalšie dôkazy, ktorých použitie by prichádzalo do úvahy okresný súd neprihliadol, ak neboli zákonným spôsobom zabezpečené a vykonané. Aj keď výpovede obžalovaného H. O. a svedka H. M. by samé o sebe nemohli byť podkladom pre uznanie viny obžalovaného, predsa len paradoxne nimi uvádzané niektoré skutočnosti o priebehu skutkových okolností podporujú usvedčujúce dôkazy, z ktorých najvýznamnejšími sú obrazový záznam z inkriminovaného miesta a z inkriminovaného času incidentu, zaistené krvné stopy na jednej z topánok obžalovaného, ktoré mal v inkriminovanom čase vo výkone služby obžalovaný obuté, v spojení so znaleckým posudkom z Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru a napokon tiež vzniknuté zranenia poškodeného F. D. a určený spôsob ich vzniku v priamej a príčinnej súvislosti s konaním inej osoby znaleckým posudkom H. E. F., ktorý súčasne bez relevantných pochybností, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil nesprávnosť poskytnutia prvej pomoci poškodenému F. D., v dôsledku ktorej došlo k bezprostrednému ohrozeniu jeho života a následne vzniku vážnym ťažkým následkom na jeho zdraví a teda k jeho ťažkému nepriaznivému nielen fyzickému ale aj psychickému stavu, v dôsledku čoho nebolo možné poškodeného ani ako svedka už vo veci vypočuť. Aj keď je nesporné a vyplynulo to z vykonaného dokazovania, že poškodený F. D. počas svojho výkonu trestu odňatia slobody bol problémovým odsúdeným, ktorý opakovane a viackrát porušoval ústavný poriadok, v dôsledku čoho bol opakovane disciplinárne riešený a aj v inkriminovanom čase počas vychádzky v určenom priestore sa začal správať v rozpore s platným Zákonom o výkone trestu odňatia slobody a ústavným poriadkom, čo napokon vyústilo až do predmetného incidentu, skutočnosť, že mal začať fyzicky útočiť voči obžalovanému, v dôsledku čoho obžalovaný a svedok H. M. ako príslušníci ZVJS museli v inkriminovanom mieste vykonať zákonný služobný zákrok voči poškodenému, preukazujú výlučne iba ich tvrdenia a žiadne iné dôkazy, ktoré vzhľadom na procesné postavenie obžalovaného a jeho obhajobu a postoj svedka H. M., ktorý v prvopočiatku trestného konania využil zákonné právo a nevypovedal, ako aj skutočnosť, že k takémuto fyzickému incidentu došlo práve v priestore, ktorý nie je monitorovaný ústavným kamerovým systémom a jeho obrazovým záznamom (v inkriminovanom čase), o čom obžalovaný aj svedok H. M. museli mať nesporné vedomosť, môžu vzbudzovať určité pochybnosti vôbec o oprávnenosti ich prvotného služobného zákroku voči poškodenému. Na druhej strane ale na neexistenciu iného relevantného dôkazu (vo vzťahu k obžalovanému aj s prihliadnutím na platnú zásadu „in dubio pro reo t. j. v pochybnostiach v prospech obvineného - obžalovaného“), ktorý by bez akýchkoľvek rozumových pochybností vyvracal vierohodnosť ich tvrdení o skutkových okolnostiach ohľadom ich služobného zákroku voči poškodenému, boli závery nie len žalobcu - prokurátora v skutkovej časti podanej obžalobe, ale i závery okresného súdu v skutkovej časti napadnutého rozsudku i v jeho odôvodnení správne a zákonné. Ako však vyplynulo z už ďalších uvedených usvedčujúcich dôkazov, konanie obžalovaného popísané v skutku pod bodom 1 napadnutého rozsudku už bolo jednoznačne v rozpore so zákonom, t. j. útok obžalovaného opakovaným kopaním do oblasti hlavy fakticky už spacificovaného poškodeného. Konanie obžalovaného vykazuje nie len nezákonnosť jeho konania z pohľadu jeho postavenia príslušníka ZVJS ako verejného činiteľa, ale aj so zreteľom na jeho brutalitu aj amorálnosť takéhoto správania sa. Poškodený F. D. totiž už nemal možnosť pokračovať vo fyzickom útoku voči obžalovanému a prípadne aj voči svedkovi H. M. a ani sa brániť následnému útoku obžalovaného. Z obrazového ústavného kamerového záznamu z vnútorného priestoru smerom ku chodbe, kde sa odohral predmetný incident celkom logicky a bez pochybností vyplýva, že útočníkom, ktorý opakovane kopal do poškodeného, preukázateľne už v čase, keď poškodený F. D. ležal bezvládne na zemi bol práve iba obžalovaný H. O., čo preukazuje chronologicky zaznamenaný pohyb druhého príslušníka ZVJS - svedka H. M. ústavným kamerovým systémom a jeho obrazový záznam, ktorý v tom okamihu išiel uzatvoriť pootvorené dvere na vstupe z vonkajšej strany do chodby, kde sa stal predmetný incident. Obžalovaného však usvedčili ale aj zaistené krvné stopy, ktoré preukázali prítomnosť krvi poškodeného na jednej z jeho topánok, ktoré mal obžalovaný v inkriminovanom čase obuté. Predovšetkým ide o krvnú stopu tesne pri špici jeho topánky, čo len logicky preukazuje, že páchatelom mohol byť iba obžalovaný H. O.. Neobstoja jeho odvolacie námietky v tom, že tieto jeho topánky boli zaistené až s väčším časovým odstupom. Je logicky aj technicky neprijateľné, aby niekto do času ich zaistenia orgánmi činnými v trestnom konaní manipuloval v neprospech obžalovaného navyše, ak sa paradoxne obžalovaný bráni popritom aj tým, že krv poškodeného sa na jeho obuv v inkriminovanom čase dostala náhodne pri strete s telom poškodeného. Neakceptovateľnými sú aj námietky obžalovaného voči zabezpečenému ústavnému kamerovo-obrazovému záznamu z inkriminovaného dňa, pretože tento sa vykonával a vykonáva v súlade so zákonom a bol získaný zákonným a transparentným spôsobom, bez vykázania známok neprípustnej manipulácie s ním. Napokon obžalovaného H. O. podporne usvedčujú aj znalecké závery

psychologického posúdenia jeho osoby, ktoré ho závažným spôsobom diskvalifikujú z vykonávania tak náročného povolania, akým je povolanie príslušníka ZVJS, ktorý musí disponovať potrebnou dávkou psychickej odolnosti voči stresovým situáciám a zdržať sa nedovoleného agresívneho správania sa voči svojmu okoliu, ktoré prekračuje rámec dovoleného a zákonného brachiálneho správania sa v určitej situácii, predovšetkým voči odsúdeným či obvineným osobám a teda vyžaduje starostlivé zvažovanie použitia dostupných a oprávnených donucovacích prostriedkov. Vzhľadom na preukázaný skutkový stav, skutočnosť, že poškodený, ktorý nebol a ani nemohol byť ozbrojený a bol pod dozorom dvoch príslušníkov ZVJS, navyše v inkriminovanom priestore vo vnútorných priestoroch ústavu ZVJS, v prítomnosti a v dosahu ďalších príslušníkov ZVJS tak, ak to vyplynulo aj z ústavných kamerovo-obrazových záznamov, vzbudzuje do istej miery pochybnosti o nevyhnutnej potrebe tak intenzívneho zásahu obžalovaného a svedka H. M. voči poškodenému F. D. v inkriminovanom čase. Bez pochyby významným usvedčujúcim dôkazom je aj znalecký posudok znalca H. E. F., ktorý zrozumiteľne a bez relevantných pochybností preukazuje rozsah poranení u poškodeného F. D. a jasný mechanizmus ich vzniku a to vo vzťahu k obojmu žalovaným skutkom pod bodmi 1 a 2. Ani tu neobstoja odvolacie námietky obžalovaného, že na uvedený znalecký posudok nie je možné prihliadať, pretože znalec v jeho písomnom vyhotovení vychádzal z niektorých dôkazov - výpovedí svedkov, príslušníkov ZVJS pred zbavením ich zákonnej mlčanlivosti. Táto skutočnosť však v zásade neznehodnocuje tento dôkaz smerom k jeho nemožnosti procesne ho použiť, pretože okresný súd vychádzal zo záverov znalca, ktoré predniesol zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní so zreteľom iba na také dôkazy, ktoré tvorili určitý podklad pre jeho znaleckú činnosť v posudzovanom prípade a o ktoré bolo možné oprieť jeho závery, okrem iného aj o dôkazy, ktoré znalcovi nemuseli byť známe v čase, keď v prípravnom konaní vypracovával svoj predmetný písomný znalecký posudok. Uvedený znalecký posudok jednoznačne a bez pochybností vyvracia odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k žalovanému skutku pod bodom 2 v tom smere, že sa necíti byť zodpovedným za neodborne poskytnutú prvú pomoc a že v čase, keď mu ju poskytoval je presvedčený, že poškodený nemal zapadnutý jazyk a že odborná lekárska pomoc mu bola ale následne poskytnutá. Stotožniť sa s odvolacími námietkami obžalovaného je možné výlučne iba v tej časti, že je pravdou, že odborná lekárska pomoc bola poškodenému následne poskytnutá, ale až s väčším časovým odstupom tak, ako to vyplýva zo zabezpečeného ústavného kamerovo-obrazového záznamu, čo však z odborného hľadiska vzhľadom na akútny nepriaznivý zdravotný stav, ktorý nastal u poškodeného, nemohla táto lekárska pomoc už konvalidovať predchádzajúcu nesprávne poskytnutú prvú pomoc obžalovaným, ktorý preto nesie za ňu bezprostrednú zodpovednosť.

Vzhľadom na uvedené preto ani odvolací krajský súd nemal pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zistení prvostupňového okresného súdu a v plnej miere sa stotožnil s hodnotením vykonaných dôkazov tak, ako to vyjadril prvostupňový okresný súd v písomnom vyhotovení svojho rozsudku, pričom odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti. Je potrebné dodať, že ak prvostupňový okresný súd ustálil ním zistený skutkový stav veci tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku a inak, ako je uvedený v podanej obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 20. decembra 2017 pod č. k. 2Pv 703/16/3309-117, doručená prvostupňovému Okresnému súdu Trenčín dňa 22. decembra 2017, postupom prvostupňového okresného súdu nedošlo k narušeniu skutkovej totožnosti. Práve naopak, konanie obžalovaného bolo ním vecne správne aj chronologicky vyšpecifikované.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného v zmysle Trestného zákona a i v rámci riešenia prejeduciálnych (predbežných) otázok z pohľadu dodržania či porušenia jednotlivých príslušných ustanovení Zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže, vrátane ďalších interných predpisov, aj tu prvostupňový okresný súd taktiež postupoval v súlade so zákonom, keď jeho konanie po vyriešení prejeduciálnych otázok tak, ako to vyplýva z napadnutého rozsudku, po právnej stránke správne posúdil konanie obžalovaného v prípade skutku pod bodom 1 ako pokus trestného činu zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 14 odsek 1 k § 326 odsek 1 písm. a), odsek 3 písm. a) Tr. zákona a v prípade skutku pod bodom 2 ako nedbanlivostný trestný čin prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písm. a) s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona, pretože boli naplnené všetky potrebné formálne znaky týchto skutkových podstát, vrátane naplnenia potrebného materiálneho korektívu podľa § 10 odsek 2 Tr. zákona v prípade predmetného prečinu. Obžalovaný z hľadiska veku spĺňal podmienky trestnej zodpovednosti jednoznačne ako dospelý páchatel trestného činu, pokiaľ ide o oba skutky aj ako špeciálny subjekt - verejný činiteľ podľa § 128 odsek 1 Tr. zákona, pričom v konaní neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukazovali, že obžalovaný bol v inkriminovanom čase nepríčetným, či konal v

stave zmenšenej pričítanosti (§ 23 Tr. zákona). Naplnené boli aj jednotlivé objekty útokov predmetného zločinu aj prečinu - ochrana záujmu štátu na riadnom výkone právomoci verejného činiteľa a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb ako aj ochrana ľudského zdravia a splnené boli tiež ich subjektívne stránky, t. j. priamy úmysel (dolus directus) obžalovaného podľa § 15 písm. a) Tr. zákona v prípade skutku pod bodom 1 a v prípade skutku pod bodom 2 vedomá neobstarlivosť obžalovaného podľa § 16 písm. a) Tr. zákona. Z obsahu celého skutku tak, ako je popísaný v skutkovej časti napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva aj naplnenie objektívnych stránok jednotlivých predmetných trestných činov.

Pri ukladaní trestu prvostupňový okresný súd v zásade nepochybil, keď obžalovanému uložil v rámci zákonnej sadzby, podľa najprísnejšej zbiehajúcej sa skutkovej podstaty trestného činu zločinu podľa § 326 odsek 3 Tr. zákona (základná sadzba od 7 do 12 rokov) nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov. Nepochybil, keď obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona - vedenie riadneho života do spáchania žalovanej trestnej činnosti. K pochybeniu však došlo, keď aplikoval ustanovenie o úhrnnom treste odňatia slobody podľa § 41 odsek 2 Tr. zákona, t. j. s aplikáciou tzv. „asperačnej - zostrujúcej“ zásady, pre ktorú aplikáciu však v posudzovanom prípade neboli splnené všetky zákonné podmienky. Obžalovaný sa predmetných trestných činov síce dopustil v dvojčinnom súbehu, z toho jedného zločinu a jedného prečinu, avšak v prípade prečinu išlo iba o neobstarlivosť prečin, čím mal prvostupňový okresný súd správne aplikovať ustanovenie o úhrnnom treste iba podľa § 41 odsek 1 Tr. zákona a v takomto prípade potom u obžalovaného aj identifikovať spáchanie viacerých trestných činov ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, čím by nastal vyrovnaný počet priťažujúcich a poľahčujúcich okolností. Vzhľadom na všetky zákonné kritéria ustanovenia § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, okolnosti, za akých sa dopustil obžalovaný oboch skutkov, brutalitu jeho konania, nevynímajúc obžalovaným spôsobený veľmi ťažký následok na zdraví poškodeného a v neposlednom rade ani sebareflexia obžalovaného a patrične neprejavená ľútosť aspoň nad následkami, ktoré nastali u poškodeného, je uložený úhrnný trest odňatia slobody prvostupňovým okresným súdom skôr trestom miernym. Vzhľadom ale k tomu, že absentovalo odvolanie prokurátora, nebolo možné v neprospech obžalovaného v dôsledku iba jeho podaného odvolania zasiahnuť do uloženého úhrnného trestu odňatia slobody a fakticky aj predmetného uloženého trestu zákazu činnosti v jeho neprospech. To, že obžalovanému bol uložený úhrnný trest odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonnej sadzby však na druhej strane aj napriek vytykávanému pochybeniu prvostupňovým okresným súdom pri aplikácii úhrnného trestu nebol preto dôvodom už iba k „formálnemu“ napraveniu tohto pochybenia. Správne a zákonné bolo však prvostupňovým okresným súdom zaradenie obžalovaného na výkon uloženého úhrnného trestu odňatia slobody podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona do najmiernejšieho ústavu na výkon trestu odňatia slobody, do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože iné, prísnejšie zaradenie podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona ani krajský súd nepovažoval za nevyhnutné. Pokiaľ ide o predmetný uložený trest zákazu činnosti, tento bol uložený v súlade so zákonom a spolu s už uloženým úhrnným nepodmienečným trestom odňatia slobody aj podľa názoru krajského súdu by mal ešte naplniť očakávaný účel trestu podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona. Oba tieto uložené tresty prvostupňovým okresným súdom vyjadrujú aj ešte stále dostatočné morálne odsúdenie konania obžalovaného spoločnosťou.

Správnym a zákonným je aj výrok prvostupňového okresného súdu v adhéznom konaní, t. j. v konaní o náhrade škody, keď poškodeného F. D. a jeho opatrovníčku V. D., aj napriek tomu, že sa prioritne domáhali náhrady škody primárne titulom riadne vyčísleného bolestného v zmysle znaleckého posudku, podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Hoci prvostupňový okresný súd celkom nevysvetlil správnosť a zákonnosť tohto výroku v napadnutom rozsudku, z preukázaného skutkového stavu veci a jeho povahy vyplynulo, že primárne zodpovedným subjektom za spôsobenie škody na zdraví poškodeného prichádza do úvahy zamestnávateľ obžalovaného, ku ktorému bol v služobnom pomere v rámci pracovnoprávneho vzťahu, keďže z preukázaných skutkových okolností vyplynulo, že škoda poškodenému mala viac-menej vzniknúť fakticky neobstarlivosťným konaním obžalovaného, pričom zamestnávateľ obžalovaného nebol účastníkom predmetného trestného konania.

Vzhľadom na uvedené aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok je vecne správny, presvedčivý, nevykazujúci prvky arbitrárnosti a v podstate zákonný vo všetkých jeho výrokoch a odvolanie obžalovaného je tak nedôvodné, odvolací súd rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. poriadku ho zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.